

Ultramaratonci bojovali na Moravě

DOBRODRUH 3

DOBRODRUH

DOBRODRUH

DOBRODRUH

DOBRODRUH

DOBRODRUH

DOBRODRUH

➔ Dokončení ze str. 1

dlouhým závodě nic neznamena. Ne-
větším hlavu."

A Durkovský hlavu skutečně nesvě-
sil. Ostatně chyby jsou dobré na to,
aby moudrým přinášely poučení. V dal-
ších pěti etapách už Ivan nenašel pře-
možitele, i když o zdatné soupeře ne-
byla nouze.

"Mocným soupeřem běžců bylo
i počasí," vysvětloval Tomáš Rusek.
"Většinou bylo větrno a nevyhnuly se
nám ani průtrže mračen. Smutné je,
že někteří místní lidé si dali tu práci
s přeznačováním našich tratí. Divný
smysl pro humor. Tratě jsme proto mu-
seli značit až těsně před závodem."

Ultramaratoncům se etapy velmi lí-
bily. Zvláště čtvrtá – "Zdenkova" – ve-
doucí kolem Sloupu. "Čtvrtou etapu
jsme pojmenovali Zdenkova, protože ji
vymyslel Zdeněk Tomásek," vysvětluje
Tomáš Rusek. "Zdeněk byl náš dlou-
holetý spolupracovník, který v lednu
tohoto roku podlehl zákeřné choro-
bě... Shůry jistě pozorně sledoval běže-
ce na svých pečlivě vybraných a změn-
řených tratích, které tak miloval."

O zdraví ultramaratonců pečoval vě-
hlasný ortoped MUDr. Luboš Hrazdřa
z Brna. "Během závodu bylo všechno
v pohodě," informoval mě doktor
Hrazdřa. "U běžců se objevila únavá
svažlivá zátěž, objevily se pu-
chy, ale v podstatě žádné závažné
potíže. Pitný a oběstřevovací režim byl
v naprostém pořádku."

Vítězem devátého ročníku Meziná-
rodního moravského ultramaratonu se
stal Ivan Durkovský ze Slovenska. "Od
druhé etapy jsem vyhrával," řekl v cíli
v Olešnici Ivan. "Ovšem na paty mi
ostře šlapal Palombini. Jsem opravdu
šťastný." Na stříbrném stupni stanul
Němec Jobst von Palombini. "Tento tý-
den byl pro mně životně důležitý, úžas-
ně jsem si odpočinul," horoval v cílové
Olešnici nadšený Jobst. "Byl to nád-
herný týden. Organizátoři pro nás při-
pravili spoustu doprovodných akcí,
v Náměšti nad Oslovou nás dokonce
pustili do zámků i v zavíracím dni. Jes-
kyně ve Sloupu mě fascinovaly. Všech-

Němec Jobst von Palombini patřil
letos k největším osobnostem
Moravského ultramaratonu.

no v závodě – organizátoři, cestičky,
kopce – všechno kolem bylo báječné."

Spokojeností zářil i pětadesátile-
tý Němec Rainer Schädlich, který cel-
kové skončil na jedenáctém místě.
"MUM jsem bral jako trénink na čty-
řiařadacetihodinovku v Kolině nad Rý-
nem, kde bych chtěl překonat 200 ki-
lometrů." (Pozn. aut.: To se Rainerovi
skutečně podařilo, zdolal za 24 hodin
202 km.)

Za všechny to shrnul v cíli čtyřipa-
desátiletý Polák Jerzy Bednarz: "Orga-
nizátoři nemají slabých míst. Účastníci
i pomocníci závodu jsou skutečně jed-
na velká rodina. MUM je skvělý. Mys-
lím, že je málo Poláků, kteří by lépe
poznali Moravu, než ti, kteří absolvovali
MUM. Jen škoda, že další Mezinárod-
ní moravský ultramaraton je až za
rok."

Celkové výsledky: 1. Ivan Durkovský,
Slovensko – 24:34:28, 2. Jobst von
Palombini, Německo – 25:15:36,
3. Ivo Drahorád, ČR – 26:27:29,
4. Zdeněk Kumsta, ČR – 27:36:07,
5. Jan Ondruš, ČR – 27:59:45.

Ženy: 1. Edit Bercesová, Maďarsko
(v absolutním pořadí obsadila skvělé
6. místo) – 28:02:58, 2. Irena Lasota,
Polsko (v absolutním pořadí 14. mí-
sto) – 37:37:37.

JAROSLAV MONTE KVASNICA

Foto: Tomáš Rusek

Moravský ultramaraton přilákal do Bělkovic
plejádu vynikajících světových ultramaratonců.

Dostaveničko masochistů

Bezprostředně po skončení MUM se konal Transmo-
ravský masochistický terénní běh, který měl na progra-
mu svůj čtvrtý ročník. Závod, který vymyslel a organizuje (jak
tvdí jinak) Tomáš Rusek. Na myšlenku organizovat závod
"tvrdáků mezi drsnáky" jej přivedlo jeho vítězství v roce
1991 při Masochist Mountain trail v USA.

Závod, který měřil 161 kilometrů a jehož časový limit
byl 30 hodin, se zúčastnila pětice ultramaratonců: Sandro
Selman z Bosny a Hercegoviny, Němec Rainer Schädlich
(odstoupil po 116 kilometrech) a Češi Václav Krejsa, Karel
Budík a Petr Mráz (odstoupil po 49 kilometrech). Novinkou
bylo, že se závodu zúčastnila i štafeta "Zadák team" ve
složení: Bětka Koukalová, Václav Knobloch, Karel Zadák
sen., Karel Zadák jun., která zajišťovala registraci na kon-
trolních bodech a starala se i o občerstvení. "Je to nesmír-
ně tvrdý a náročný závod, který nemůže mít mnoho účast-
níků," vysvětluje Tomáš Rusek. "Bohužel až v den závodu
se odhlásil Miloš Škorpiel kvůli nachlazení a dva Francouzi
se nám odhlásili z pracovních důvodů. Pronásledovalo
nás špatné počasí, takže závod nebyl veden napříč Mora-

vou, nýbrž po horizontále. Start a cíl byl v Olešnici. Předpo-
věď počasí byla katastrofální a my jsme se obávali záplav.
Původně se Masochistického běhu měli zúčastnit i Maročan-
é."

Na start štafety málem dopletl pozdější vítěz Sandro
Selman. "Nějak jsem si to s tou štafetou popletl a nasadil
jsem zbytečně ostré tempo," svědčil se v cíli borec z Bosny
a Hercegoviny. "Byl to vražedný, ale nádherný závod. Hned
po svém vítězství jsem se spojil s naší televizí, která tento
terénní běh alespoň zpozdělá pozorně sledovala."

Bronzový Karel Budík byl navýsost spokojen: "Byl jsem
tvrdým závodem nadšen. Značné výškové převýšení nás
všechny perfektně prověřilo. Při sebězích a výběžích ze žle-
bů jsem si hrál na dno."

Čtvrtý ročník Transmoravského masochistického terénního
běhu dokončili tři ultramaratonci: 1. Sandro Selman,
Bosna-Hercegovina – 19:51:42, 2. Václav Krejsa, Česká re-
publika – 26:46:10, 3. Karel Budík, Česká republika –
27:06:27. Čtyřlenná štafeta "Zadák team" absolvovala
161km trasu v čase 18:08:03.

V TEPLICÍCH SE OPĚT PROMÍTALO

Při výběru filmů se musíte připravit
na to, že v tomto žánru najdete řadu
slabších kousků. Nejde ani tak o pro-
fessionalitu technického zpracování – tep-
lický divák se většinou nepříšel dívat
na špičkové hollywoodské efekty a řa-
du prohrěšků obsahově dobrému ale
amatérsky zpracovanému filmu rád
promine. Jde spíš o to, že z některých
filmů až příliš čouhají méně sympatic-
ké, ale v žánru bohužel dost hojně mo-
tivy – např. předvedu všem, jaký jsem
borec, nenápadně zpropagujeme naši
cestovní kancelář, nebo „vybrali jsme
od sponzorů peníze, akce se sice nepo-
vedla, ale slibili jsme jim film.“ Je nut-
né ovšem říci, že takové filmy iritují
jen ostřílené borce, mladé publikum je
většinou vděčné téměř za vše. tleská se
skoro každému filmu.

Na festivalu jsou našťastí každý rok
k vidění i kvalitní snímky, které potěší
jak oko, tak duši laičnou poznání a umě-
leckých zážitků. Neviděli jsme letos
všechny filmy. Z těch shlédnutých nás
např. zaujaly:

WILD CLIMBS – COLORADO (Velká Británie – 1999)

Dokument o lezení jedné z nejsvě-
tějších postav světového horolezectví,
Brita Steva Hastona. Steve je
absolutní světovou špičku v lezení na
ledu a ve smíšeném terénu a ve filmu
nám to bohatě dokazuje spolu se svou
partnerkou Laurence Gonaultovou,
když přelézají těžké ledopády v ameri-
ckém Kolorádu. Některé přehyby pře-
konává Haston zavěšený na zaseknutém
ovšem potřebujete dobrý trénink – Ste-
vova norma před výkonem činí 1000
shybů denně a zhruba 160 kilometrů
běhu týdně. Jinak Stevo popisuje i svo-
ji lezeckou vášeň a filozofii, k níž patří
i dlouho se nerozmýšlet dát někomu
napes hubu, pokud si to zasluží.

MUŽ, KTERÝ SKOČIL NA ZEM (Velká Británie 1998)

Film o 61letém dobrodruhovi Ericu
Jonesovi, který se rozhodl skočit s pa-
dákem z Andělských vodopádů ve Ve-
nezuele, je profesionálně udělan, i když
z něj přeci jenom trochu kouká komer-
ce. Jones, který celý život provádí div-
kové kousky v přírodě, má před touto
akcí naskákáno pouze 300 seskoků,
i když obvyklá norma je 1000. Přesto to
s pomocí profesionálního štábu dokáže
a stane se nejstarším člověkem, který
z této kilometrové kolmé stěny sesko-
čil. Je každopádně, na co se dívat.

SOUL PILOT (Švýcarsko 1999)

Sestřih sjezdů extrémního heliskiing-
ového lyžaře Dominiqua Perreta na
panenských svazích Aljašky, nádherné
záběry nejlepších kousků. Škoda jen,
že v těchto filmech jsou ustříhány pády
a další zajímavosti spojené s výkony.

EXTRÉMNI VĚŽ (Rusko 1998)

Rusové jsou známí extrémisté out-
doorových sportů. Dokazují to i v rovi-
natých stepích města Jekatěrínburg.
Zde stojí megalomanská, nedokončená,
220 metrů vysoká betonová televizní
věž. Samozřejmě opuštěná a zchátralá,
takže si tu dávají dostavenička silenci
nejrůznějšího zaměření. Basejumpři
a skálolezcí jsou alespoň profici. Na-
jdou se ovšem i místní borci, kteří le-

zou na věž po vnějším zrezivělém a na
mnoha místech odtrženém žebříku, čes-
to posílením tradičním ruským nápo-
jem. To nakonec nedopadne dobře, tak-
že věž se zabedňuje. Film vznikl sestřih-
áním různých filmů, které zde točila
o extrémistech ruská televize.

Jinak se organizátorům každý rok
daří sehnat známé zahraniční hosty,
kteří zde většinou jsou čestnými před-
sedy odborné poroty. Letos jim byl své-
toznámý fotograf horolezení a skálole-
zení Heinz Zak (u nás vyšla např. jeho
monografie Rock Stars), Zak měl na
festivalu hojně navštívené diashow vě-
nované hlavně jeho nedávnmé lezení v
Patagonii. Hosty a v porotě festivalu
byli rovněž Kanadanka Bernadette
McDonaldová, ředitelka festivalu hor-
ských filmů v Banffu, italský horolezec
a spisovatel Franco Perlotto nebo Polák
Janusz Majer, mj. vedoucí polské expe-
dice, která v roce 1986 dosáhla K 2
prvovstupem jižním pilířem. Již tradi-
čně krátce navštívil festival i Polák
Krzysztof Wielicki, pátý člověk na svě-
tě, který vylezl všech čtrnáct osmitisíc-
covek.

Letošní doprovodný sportovní pro-
gram byl trochu omezen – již se neko-
naly závody v rychlolezení na umělé
stěně. Kulturní byl však již tradičně
„výživný“ – zahrnoval diskotéky a růz-
né skupiny, včetně Karla Kahovce a je-
ho bandu.

**Poslední srpnový týden se již zapsal do povědomí vyznavačů horo-
lezectví a outdoorových aktivit jako termín konání jejich velké
společenské události – Mezinárodního horolezeckého filmového
festivalu v Teplicích nad Metují. Letošní akce, kterou kdysi zaklá-
dal horolezec a mj. i amatérský filmař Miroslav Šmíd, byla již
v pořadí sedmá.**

Není to samozřejmě festival
v Karlových Varech. Je zde jen
jedno kino (večer se může pro-
mítat i pod širým nebem v prázdném
bazénu místního koupaliště) a počty
návštěvníků rozhodně nelze vyčíslit
v tisících. Přesto má tato akce pro urči-
tý typ lidí své kouzlo, jednak možností
shlédnout řadu zajímavých filmů a ro-
vněž šanci potkat nové, stejně smýšlející
individua. To vše v exkluzivním pro-
stedí našich přírodních klenotů –
Teplických a Adršpašských skal. Stejně
jako každý rok bylo i letos des-
vedesát procentum návštěvníků méně
než třicet let.

Co se týče filmů, bylo jich zde k vi-
dění 37. Filmy, jejichž délka se pohy-
buje zhruba od pěti do pětácti minut,
byly opět promítány v dvouhodin-
ových blocích po třech filmech, a to
od čtvrtého podvečera až do sobot-
ního večera. První blok začínal v pátek
a sobotu v 10 hodin, poslední ve 22.00.
Vzhledem k tomu, že většina filmů je
na festivalu promítána jen jednou, je
řada bloků vyprodána a lidé sedí i
v chodbkách na zemi. Úplně narva-
ný kinosál je pak vždy v neděli, kdy se
vyhlašují a promítají vítězné filmy
hlavních soutěžních kategorií i řady
vedlejších, včetně divácké soutěže.

– do –